

De Zeeheldengraven in de St. Laurenskerk te Rotterdam.

heen, het meest geschikt om na Wasseniers dood het oppercommando over te nemen. Bovendien wilde het ongeluk, dat op Cortenaers schip na diens dood het bevel werd overgenomen door den opperstuurman, zekeren Ate Intes Strinstra, een eervergeten lafaard, die niet alleen zich dadelijk uit het gevecht begaf, maar zelfs 's middags, na Wasseniers dood, met de Admiraalsvlag in top, het eerst op de vlucht sloeg en zodoende de algemeene verwarring nog vergrootte.

Intusschen wordt de strijd van beide zijden met groote hardnekkigheid voortgezet; Tromp, de 3 Evertsen, de Liefde, v. d. Hulst, Banckers, Tjerk Hiddes de Vries, zij allen verrichten wonderen van dapperheid. Doch al hun moed kan niet beletten, dat de verwarring blijft bestaan, die niet weinig toeneemt, als het aan Graaf Sandwick, den Admiraal van de Blauwe Vlag, gelukt door onze linie heen te breken, gevolgd door het hoofd der Britsche zeemacht, den Hertog van York, die met zijn kolossaal admiraalschip, de „Royal Charles,” slaags raakt met Wassenier van Obdam's „Eendragt.” Het scheepsduel dat nu volgt overtreft alle vorige in felheid. De schepen, zeer dicht naast elkander gelegen, geven elkander geruimen tijd de volle laag, waardoor aan beide zijden groote schade wordt toegebracht. De Hertog van York wordt gekwetst en zijn schip bijna geënterd. De Eendragt, aan alle kanten doornageld, want en zeilen aan flarden geschoten, is zinkende. Daar opeens klinkt boven het gewoel van den strijd uit een donderende knal. Wasseniers schip is in de lucht gevlogen. Nu ontstaat er een algemeene paniek. Cortenaers admiraalschip slaat op de vlucht, geeft daarmede het sein tot een algemeenen aftocht, en wordt maar al te gaarne gevolgd door een menigte kapiteins, waaronder vele, door de O. I. compagnie aangesteld tot bevelhebber over door haar tot oorlogsschip ingerichte koopvaardij-schepen. Corn. Tromp en de anderen trachten hen tegen te houden, doch te vergeefs; er blijft hem niets anders over dan den aftocht te dekken, Jan Evertsen neemt de leiding, tracht de overblijvenden te verzamelen met het doel den volgenden dag weder slag te leveren, doch wordt in zijn voornemen ver-

hinderd door het wegzeilen van Tromp, die in de meening dat Evertsen is gesneuveld, (volgens anderen onwillig zich onder Evertsens bevelen te stellen), met het grootste deel der vloot naar Texel koers zet. Evertsen kan het nu onmogelijk langer volhouden, en loopt met een tiental schepen den Maasmond binnen. Zoo eindigde deze rampvolle slag, waarop zoo alle hoop was gevestigd, met een totale nederlaag, een verlies van 17 schepen, waaronder het admiraalschip, en 4000 man aan dooden en gevangenen, terwijl de Engelschen slechts één schip en 800 man verloren. En stellig zouden de verliezen aan onze zijde nog veel grooter zijn geweest, indien de Engelschen, ter wille van den zorgvollen toestand van den Hertog van York, niet van eene verdere vervolging hadden afgezien.

Dat de teleurstelling in den lande groot was, laat zich begrijpen. En treurig genoeg richtte de verontwaardiging en ergernis over de nederlaag zich zelfs tegen hen, wier stoutmoedig gedrag niets dan lof had verdiend. Ja, zoo groot was de woede van het volk, dat de grijze 65-jarige Jan Evertsen, die toch zoo zijn best had gedaan te redden, wat nog te redden viel, bij zijn aankomst in den Briel door het gepeupel met steenen werd gesmeten en te water gegooid, waaruit hij gelukkig door een juist aanrukkend vendel werd gered.

Hervatten wij onze wandeling door de kerk, dan treffen wij in de voormalige Metselaarskapel, achter de tombe van De With, het graf aan van den Vice-Admiraal Johan de Liefde, kenbaar aan een eenvoudige verheven blauwe zerk. Rondom het wapenschild, waarvan het familiewapen natuurlijk eveneens is afgebikt, lezen wij het volgende opschrift: „De Ed. Heer Johan de Liefde, Ridder, Vice Admiraal van Holland en West Vriesland, stierf door een Canonskogel in 't leste gevecht tegen de Vlooten der Twee Koningen, in 't ofslaan van deze Custen, den eersten Augustus 1673.” Daaronder prijkt een gedicht van Antonides van der Goes, den waardigen leerling uit de school van Vondel:

„De Liefde, d'eer der Maes, rust onder dezen steen
Die in acht kriegen en vervaerlijcke

[Oorlogstochten;